

когато е всичко чисто въ неговата душа и съмнението за него трѣбва да бѣде далече и да не го подозира.

Че въ кѣщи всичко е въ порядѣкъ не е отъ сѣществено значение, защото както самоубийството, така и посѣгането върху своя животъ сѣ били извършени при изненада. И така, Яворовъ виждайки, че тази хубава жена се изплъзва отъ рѣцетѣ му, твърдѣ и суровѣ като българинѣ, не е могаль да бѣде безразличенѣ къмѣ това.

При преценката на всички тѣзи факти остава съмнение и не може да се приеме сѣ положителностѣ и категоричностѣ изложеното до тука, защото —

Всички свидетели установяватѣ, че Лора е била влюбена въ Яворова, най-вече като въ поетѣ — лирикѣ и искала да се възползува отъ неговата дарба, за да се упражнява и тя като писателка, къмѣ което имала влечение. Въ името на тази любовѣ тя принесла въ жертва своитѣ желанія, своята природа и мѣлкомѣ приела всички онія ограничения, които живота сѣ Яворова ѣ налага. При всички онія загадки, които тя прави за неговата ревностѣ, никому тя не казва изрично да го мрази и живота ѣ сѣ него да е станаль непоносимѣ до тамѣ, щото тя да иска сериозно да се раздѣли сѣ него, както е казала при предпоследната срѣща и разправия. На никому тя не казвала направо защо тѣхнитѣ отношения напоследѣкъ сѣ били лоши, какво е мислила да прави, и въ прякъ конфликтѣ ли е било това сѣ желаніята на мѣжа ѣ. При последнитѣ минути на нейния животѣ или по-скоро когато току-що се е раздѣляла сѣ живота, защото никой не е могаль да иде при нея тогава, когато тя е била жива, по показаніята на присѣтствующитѣ свидетели, той — Яворовѣ, я искрено горко оплакваль и ридаель. Той посѣга сѣ единѣ револверенѣ вистрель върху живота си така, че засѣга една отъ слѣпоочнитѣ области, зрителния нервѣ и остава сѣ значително намалено зрение. Че той не е посегналь повторно върху живота си, може да се обясни сѣ това, че следѣ първото отчаяние и забрава, инстинкта за самосѣхранение заговорва въ поета — лирикѣ.